

“ฉันอยากบอกเด็ก ๆ ทั่วโลกว่า
นี่เป็นหนังสือที่สนุกและตลกมาก
ฉันขอแนะนำให้ทุกคนอ่านหนังสือเล่มนี้”

– หนังสือพิมพ์ *The Guardian*

“ปีปปีคือหนังสือเกี่ยวกับอิสระทางความคิด
และการกระทำที่ทุก ๆ คนควรได้อ่าน”

– เว็บไซต์ *Read Around Dad*

“ป๊อปี้ผู้รักความสนุก
เป็นคนที่มียัต์ลักษณะของตัวเอง
และการผจญภัยของเธอก็ช่างน่าขำ
และตลกขบขันเป็นอย่างมาก”

– เว็บไซต์ All Readers

“ยากที่จะไม่รักเรื่องราวอันน่าทึ่ง
และแสนตลกขบขันของป๊อปี้
นี่คือหนังสือที่จะช่วยให้คุณหลุดพ้น
จากโลกแห่งความจริงอันไม่แน่นอน”

– เว็บไซต์ Mommy in the City

แพรวเยาวชน

Pippi Långstrump går ombord ป๊ปปี้ออกทะเล

แอสทริด ลินด์เกรน
เขียน

ดร.บุญส่ง ชเลธร
แปล

อิงกริด วาง นีมาน
วาดภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“นั่งอ่านตรงนี้แหละ ความรู้จะได้กระเด็นมาติดฉันบ้าง
ไม่ใช่ฉันจำเป็นต้องมีหรอกนะ แต่การเป็นสุภาพสตรีจริงๆ
นั้นคงเป็นไปไม่ได้ ถ้าไม่รู้ว่ในออสเตรเลียมีคนอาศัยอยู่เท่าไร”

- แอสทริด ลินด์เกรน

คำนำสำนักพิมพ์

มาถึงเล่มที่สองของหนังสือชุด “บี๊บี๊ ลูกเขี้ยว” แล้ว ในครั้งนี้บี๊บี๊ก็ยังคงแก่นแก้วและร่าเริงเหมือนเคย

บี๊บี๊คือเด็กหญิงธรรมดาที่ไม่ธรรมดา เธอสามารถเปลี่ยนทุกอย่างให้กลายเป็นเรื่องสนุกได้ และคราวนี้เธอกับเพื่อนๆ ก็ได้ออกผจญภัยไปด้วยกัน นี่เป็นการผจญภัยที่ทั้งตื่นเต้นและอันตราย แต่เมื่อมีบี๊บี๊อยู่ด้วยเรื่องใดก็ไม่น่ากลัว

บี๊บี๊ออกทะเล เคยตีพิมพ์เป็นภาษาไทยในปี พ.ศ. 2539 และในครั้งนีทางสำนักพิมพ์ได้นำกลับมาตีพิมพ์โดยจัดเกลาสำนวนให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น เพื่อให้ได้วรรณรสตามต้นฉบับภาษาสวีเดนมากที่สุด

ตอนนี้มาร่วมผจญภัยไปกับบี๊บี๊ได้แล้ว

แพรวเยาวชน

คำนำผู้แปล

“แอสตริด ลินด์เกรน”

คุณยายของ “ปีปปี ฌงเท้ายาว”

“ปีปปี ฌงเท้ายาว” เป็นชื่อของเด็กหญิงตัวเล็กๆ ผอมบางคนหนึ่ง ผมสีแดง ถักเปียยาวแก้มชี้ไปด้านข้าง หน้าตักกระ แววดาสดใส กับท่าทางที่กระตือรือร้น อยู่ตลอดเวลา

เธอเป็นตัวเอกในหนังสือนิทานสำหรับเด็กของ สวีเดน ที่อาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่อยู่อาศัยในสวีเดน แม้กระทั่งชาวต่างชาติที่อ่านภาษาสวีเดนไม่ออก ก็ยากที่จะหลบพ้นชื่อและภาพของปีปปี เพราะเธอไม่เพียงแต่เป็นหนังสือเด็กที่ขายดีและมีชื่อเสียงที่สุดของสวีเดนเท่านั้น ภาพและชื่อของเธอยังถูกนำไปเป็นตราโฆษณา ใบประกาศ ติดอยู่ในสินค้าสารพัดชนิด ผ้าห่ม ปลอกหมอน ผ้าเช็ดตัว กระดาษห่อของขวัญ กล่องดินสอ กระเป๋าสะพาย รวมถึงออกมาในรูปแบบของสมุดระบายสี การ์ตูนภาพ ถูกสร้างเป็นภาพยนตร์หลายครั้งทั้งจอใหญ่และเป็นละครชุดในจอทีวี ละครเวที

ทั่วประเทศก็เล่นเรื่องบีบบี๊ ทั้งยังมีชุดแฟนซี เกมคอมพิวเตอร์ และมีกระทงแสดมปีติจดหมาย

ตอนที่หนังสือออกใหม่ ๆ เด็กผู้หญิงสวีเดนจำนวนมากพากันไ้ฉมทรงเดียวกับบีบบี๊ และแต่งตัวแบบบีบบี๊ ซ้ำยังนำไปตั้งชื่อให้สุนัข แมว นก หนู และสัตว์เลี้ยงนานาชนิดอีกด้วย

**ในประเทศสวีเดนจึงไม่มีใครไม่รู้จักบีบบี๊
ถุงเท้ายาว**

“แอสตริด ลินด์เกรน” ผู้เขียน เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1907 (พ.ศ. 2450) ที่ฟาร์มเล็กๆ แห่งหนึ่งในชนบททางตอนเหนือของสวีเดน เธอเติบโตขึ้นที่นั่นพร้อมกับพี่ชายหนึ่งคนและน้องสาวอีกสองคน แอสตริดเล่าถึงชีวิตในวัยเด็กไว้ว่า “ฉันคิดไม่ออกว่าจะมีเด็กคนไหนสนุกมากไปกว่าพวกเราอีกแล้ว”

การเล่นสนุก ๆ และซุกซนซึ่งเธอสรรหามาในวัยเด็กนี้เอง ที่ถูกนำมาถ่ายทอดในหลายๆ เรื่องที่เธอแต่งขึ้น

สำหรับการเกิดของ “บีบบี๊ ถุงเท้ายาว” นั้น เป็นเพราะวันหนึ่งลูกสาวของเธอป่วย ระหว่างที่ต้องดูแลอยู่นั้น ลูกสาวก็นึกชื่อประหลาด “บีบบี๊ ถุงเท้ายาว” ขึ้นมา แล้วขอให้เธอแต่งเรื่องให้ฟัง

ในปี ค.ศ. 1944 (พ.ศ. 2487) แอสตริดเป็นฝ่ายที่ต้องนอนชมอยู่บนเตียงบ้าง เมื่อเดินลึนลัมบนหิมะจนขาหัก ไปไหนไม่ได้ เธอจึงเอาบันทึกรื่องของปีปปีที่เตรียมไว้เป็นของขวัญวันเกิดครบ 10 ขวบให้ลูกสาวออกมา และเพื่อฆ่าเวลาอันแสนน่าเบื่อหน่าย เธอก็นำมาেলাและเรียบเรียงใหม่ ส่งให้สำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง แต่ได้รับการปฏิเสธกลับมา เธอจึงลองส่งเข้าประกวดเรื่องสำหรับเด็กผู้หญิงของอีกสำนักพิมพ์หนึ่งดู ปรากฏว่าได้รับรางวัลที่ 1

ตั้งแต่นั้นมาชื่อของเธอและปีปปี ฦงท้าทาย ก็เป็นที่รู้จักกันทั่วในหมู่เด็ก ๆ ชาวสวีเดน

แอสตริด ลินด์เกรน ยังมีผลงานนิทานสำหรับเด็กเล่มอื่นๆ ออกมาอีกอย่างสม่ำเสมอ และทุกเรื่องล้วนได้รับการตอบรับอย่างดี จนเธอเป็น “คุณยายนักเล่านิทาน” ที่มีชื่อเสียงที่สุดในสวีเดน

ปีปปี ฦงท้าทาย เล่มแรกปรากฏขึ้นในบรรณพิภพเมื่อปี ค.ศ. 1945 (พ.ศ. 2488) และได้กลายเป็นประเด็นโต้เถียงกันอย่างเผ็ดร้อนและกว้างขวางในสังคม

ขณะที่เด็กจำนวนไม่น้อย โดยเฉพาะเด็กผู้หญิงชื่นชมยินดีและอยากเป็นอย่างปีปปีในยุคสมัยที่สังคม

ดูเหมือนจะให้ “ค่า” เด็กผู้ชายมากกว่า ก็มีคนอื่น
จำนวนไม่น้อยที่วิพากษ์วิจารณ์หนังสือเล่มนี้อย่าง
รุนแรง ด้วยเห็นว่าป๊อปี้เป็นเด็กหญิงที่ไร้มารยาท
ไม่ได้รับการศึกษาอบรม ไม่ไปโรงเรียน ทะลึ่งตึงตัง
ไม่มีระเบียบ ย่อมถือเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีสำหรับเด็ก
ในสังคมที่ไม่สมควรให้เด็กคนไหนเอาเป็นเยี่ยงอย่าง
การพูดถึงป๊อปี้ในลักษณะนี้ปรากฏอยู่นานหลายปี

การเป็น “กบฏ” ของป๊อปี้ต่อแบบแผนในวิถีชีวิต
ของสังคมเป็นสิ่งที่คนส่วนหนึ่งรับไม่ได้ เด็กหญิง
ตัวเล็กๆ ที่อยู่คนเดียว ไม่มีทั้งพ่อ แม่ หรือผู้ใหญ่
สักคนคอยดูแล แต่ตัวป๊อปี้เองกลับเห็นว่านี่เป็นสิ่งที่ดี
ที่สุด เด็กไม่จำเป็นต้องเข้านอนตามคำเคี่ยวเข็ญของ
ผู้ใหญ่ในเวลาที่ยังไม่อยากนอน ครั้นพอตอนเช้าที่
ไม่อยากตื่น ก็กลับถูกปลุกให้ลุกขึ้นมาทั้งที่อยากนอน
เพื่อไปโรงเรียน ซึ่งเธอไม่เห็นความจำเป็นหรือเห็น
ประโยชน์อย่างใดจากการเรียนหนังสือในโรงเรียนเลย
เมื่อตั้งความฝันไว้แล้วว่าโตขึ้นจะเป็น “โจรสลัด” ให้ชื่อ
ลือลั่นไปทั้งเจ็ดท้องน้ำ

วันที่เธอพบกับทอมมี่และอันนิก้า สองพี่น้อง
ผู้เร่ร่อน อยู่ในกรอบของการเลี้ยงดูและการเอาใจใส่
อย่างดีของพ่อและแม่ เด็กทั้งสองย่อมอดแปลกใจ

ในความเป็นตัวของตัวเองของบีบีไม่ได้ แม้การนอนบีบีก็หันหัวไปทางเท้าและหันเท้าไปทางหัว โดยใช้หมอนหนุนเท้าแทนที่จะหนุนหัวเหมือนคนทั่วไป แนนละเมื่อเด็กๆ ตั้งคำถามต่อการเดินถอยหลังของบีบี ก็เจอกับคำตอบที่ว่า “นี่ไม่ใช่ประเทศเสรีหรือไง คนจะเดินอย่างที่ยอยากเดินไม่ได้หรอก”

บีบีไม่ไปโรงเรียน และปราบตำรวจที่คิดจะมาจับตัวไปบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้า เพราะสังคมของผู้ใหญ่เห็นว่าเด็กจะอยู่ตัวคนเดียวไม่ได้ ซึ่งตำรวจก็ทำอะไรเธอไม่ได้ ด้วยความมหัศจรรย์อย่างหนึ่งของบีบี คือเธอเป็นเด็กหญิงแข็งแรงที่สุดในโลก เธอมีลิงที่เลี้ยงไว้ในบ้านเป็นเพื่อนตัวหนึ่ง และม้าอีกตัวบนระเบียงบ้าน เธอจึงต้องแบกม้าขึ้นลงระหว่างพื้นสนามรอบตัวบ้านกับตัวระเบียงเป็นว่าเล่น เวลาเจอกับขโมย เธอสามารถเอาชนะได้โดยง่าย แต่เมื่อกำราบสำเร็จ เธอกลับเลี้ยงอาหารพวกเขา แถมให้เหรียญทองคำติดตัวไปด้วย

ดังนั้น ถึงบีบีจะเป็นเด็กไม่มีมารยาท พุดแทรก พุดปด และเล่าเรื่องเท็จมากมาย แต่เธอเป็นเด็กมีน้ำใจ ไม่เคยรังแกใคร และพร้อมช่วยเหลือคนอ่อนแอที่โดนรังแกเสมอ แม้กระทั่งเด็กๆ ที่เรียนหนังสือไม่เก่ง แพ้

การตอบคำถามในโรงเรียน ปีปี้ก็ไม่เคยหยาบเหยียด
มีแต่จะให้งำลึงใจ ให้งำวล

หนังสือเกี่ยวกับปีปี้เล่มที่ 2 คือ ปีปี้บ๊องทะเล
ปรากฏออกมาในปีต่อมา คือ ค.ศ. 1946 (พ.ศ. 2489)
และเล่มที่ 3 ซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายในชุดที่สมบูรณ์นี้ คือ
ปีปี้ผจญทะเลได้ ในปี ค.ศ. 1948 (พ.ศ. 2491) ก็
ทำให้กระแสการต่อต้านและวิพากษ์วิจารณ์ปีปี้ลดลง
เมื่อหนังสือสะท้อนบทบาทที่เป็น “ความงาม” อันซ่อนอยู่
ในพฤติกรรมระหว่างบรรทัด รวมถึงความมีน้ำใจ ความ
เอื้ออาทรที่มีต่อคนรอบข้างของปีปี้ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ชัด

จนถึงวันนี้ก็เกือบ 80 ปีแล้ว ที่หนังสือชุด “ปีปี้
ลุงเท้ายาว” ได้รับการตีพิมพ์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าตั้งแต่เริ่มต้น
จนปัจจุบัน และได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ กว่า
80 ภาษาทั่วโลก รวมทั้งภาษาไทยที่อยู่ในมือท่านผู้อ่าน
ตอนนี้

นี่นับเป็นเรื่องของนักเขียนสวีเดนที่มีการแปลเป็น
ภาษาต่างๆ มาก และติดอันดับ 1 ใน 12 เรื่องที่มีการ
แปลมากภาษาที่สุดในโลกด้วย เฉพาะในสหรัฐอเมริกา
หนังสือเล่มนี้ขายได้ถึง 5 ล้านเล่มในสมัยนั้นด้วยเวลา
อันรวดเร็ว

แอสตริด ลินด์เกรน ได้รับรางวัลมากมายทั้งจากประเทศสวีเดนและต่างประเทศ

ในสวีเดนมีการทำแอสตมปีชุด 10 ดวง เป็นรูปตัวละครเอกในหนังสือหลายเล่มของเธอ และมีการตั้งรางวัล Astrid Lindgren Translation Prize สำหรับวรรณกรรมเด็ก ที่แปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาสวีเดนด้วย

แม้ป๊อปี้ ฤๅงเท้ายาว จะเป็นวรรณกรรมสำหรับเด็กที่มีได้มือกินหาร เหาะเหินเดินอากาศ เสกเวทมนตร์คาถา หายตัว อัสวินหนุ่มรูปหล่อบนหลังม้าขาว เจ้าหญิงในหอคอยที่ถูกเฝ้าด้วยมังกรร้ายพันไฟเผาป่าได้ทั้งป่า แต่เด็ก ๆ สวีเดนก็ยังคงรักป๊อปี้ เพราะลึกลับ ๆ แล้ว การกระทำและความคิดของป๊อปี้คือสิ่งที่เด็ก ๆ ทุกคนวาดหวังอยากจะได้ทำ แต่ถูกผู้ใหญ่และกฎเกณฑ์ต่างๆ ห้ามไว้

ป๊อปี้ ฤๅงเท้ายาว จึงเป็นเด็กหญิงที่เป็นเสมือนตัวแทนความฝันของเด็กๆ ทั้งหลายนั่นเอง

ดร.บุญส่ง ชเลธร

สารบัญ

1	ปีปปียังอยู่ที่วิลล่า วิลเลกุลล่า	1
2	ปีปปีเที่ยวร้านค้า	8
3	ปีปปีเขียนจดหมาย และไปโรงเรียน --- นิดหน่อย	30
4	ปีปปีฝึกกับโรงเรียน	43
5	ปีปปีทำงานประจำปี	59
6	ปีปปีเรือแตก	80
7	ปีปปีพบผู้มาเยือนที่พิเศษสุด	105
8	ปีปปีมีงานเลี้ยงอำลา	117
9	ปีปปีออกทะเล	128

**ປິ່ປ້ຍັງ​ຢູ່​ທີ່
​ວີ​ລ່າ ວີ​ເລ​ຄູ​ລ່າ**

“สงสัยจริงว่าทำไมแม่ของเด็กคนนี้ถึงไม่ดูแลให้ลูก

เข้านอนเสียที ดึกอย่างนี้ เด็กที่ไหนก็คงหลับกันไปหมดแล้ว”

คนต่างถิ่นจะไปรู้ได้อย่างไรว่าเด็กหญิงคนนี้ไม่มีแม่ พ่อก็ไม่มี ในบ้านหลังนี้ไม่มีใครอื่นอีก เธออาศัยอยู่ตามลำพังในวิลล่า วิลเลจูลล่าแห่งนี้ แต่...ถ้าจะพูดกันให้ถูกต้องแล้วก็ไม่เชิงตามลำพังนัก เพราะยังมีม้าอยู่ที่ระเบียง และมีลิงชื่อ “นายนิลส์สัน” แต่เรื่องอย่างนี้คนต่างถิ่นจะไปนึกถึงได้อย่างไร และถ้าเกิดเด็กคนนี้เดินมาที่รั้ว --- ซึ่งเธอทำอย่างนั้นแน่เพราะนิสัยที่ชอบคุยกับผู้คน --- เขาก็จะได้เห็นเธอเต็มตา และคงอดคิดไม่ได้ว่า

“นี่เป็นเด็กหน้าตักกระมากที่สุดและผมแดงที่สุดที่เคยเห็นมา”

จากนั้นบางที่คงจะคิดต่อ

“อันที่จริงก็ดีออก ถึงหน้าจะตักกระและผมแดงออกอย่างนี้ แต่ก็ดูสดชื่นและมีชีวิตชีวามาก”

บางที่เขาอาจอยากรู้จักชื่อของเด็กหญิงผมแดงที่เดินเล่นอยู่เพียงลำพังตอนกลางวัน และถ้าเธอยังยืนอยู่ที่รั้ว เขาก็คงถามว่า

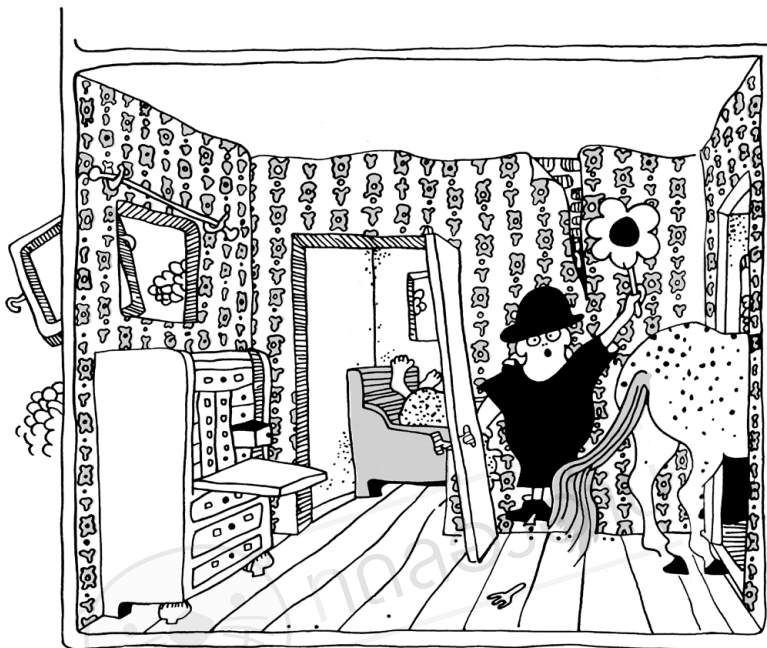
“เธอชื่ออะไร”

“ฉันชื่อปีปปี้ลอตต้า วิคทัวเลีย รูล์การ์ดึนา

ครูสมินตา เอียฟราอิมดอตเตอร์ ฤงเท้ายาว ลูกสาวของกัปตันเอียฟราอิม ฤงเท้ายาว แต่ก่อนเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งท้องทะเลกว้าง ปัจจุบันเป็นราชาชาวเกาะ แต่เรียกกันว่าป๊อปี้ก็พอ”

จั้นหรือ---ป๊อปี้ ฤงเท้ายาว และที่บอกว่าพ่อเป็นราชาชาวเกาะนั้น ก็คงเป็นแค่ความเชื่อส่วนตัวของเธอ ด้วยว่าครั้งหนึ่งที่ออกทะเลกับพ่อแล้วเผชิญกับพายุใหญ่ พ่อถูกซัดตกทะเลหายไป และด้วยว่าพ่อเป็นคนอ้วนมาก

เธอจึงไม่เชื่อว่าจะจมน้ำได้ มีแต่ลอยไปติดฝั่งที่เกาะใด
เกาะหนึ่ง แล้วได้กลายเป็นราชาของผู้คนบนเกาะนั้นไป
ถ้าคนต่างถิ่นมีเวลามากพอ ไม่จำเป็นต้องรีบจับรถไฟ
กลับในคืนนั้น ได้หยุดพูดคุยมากขึ้นอีกหน่อย ก็จะ
เข้าใจได้ไม่ยากกว่าเธออยู่ตามลำพังในบ้านหลังนั้น
กับม้าและลิงอย่างละตัว และถ้าเป็นคนขี้สงสัยก็คง
อดคิดไม่ได้ว่า

นี่คือสภาพภายใน
วิลล่า วิลเลคูลล่า

“เด็กน่าเวทนาคนนี้อยู่กินยังงี้”

แต่นั่นเป็นสิ่งที่ไม่น่ากังวลเลยจริง ๆ

“ฉันรวยอย่างกับเสกเงินได้เองเลยละ” ป๊อปปี
ชอบพูดอย่างนี้ แล้วก็เป็นอย่างจริง พ่อเธอทิ้งเหรียญ
ทองคำไว้ให้เต็มกระเป๋าใบใหญ่ จึงเชื่อมั่นได้ว่า
ไม่อดอยากแน่ เธอเอาตัวรอดได้สบาย ๆ โดยไม่ต้อง
มีทั้งพ่อและแม่ และแน่นอนว่าไม่มีใครมาคอยบอก

ให้เธอเข้านอนตอนกลางคืนด้วย แต่เรื่องนี้ป๊อปี้มีทางออกให้ตัวเองอย่างดี เธอบอกตัวเอง แต่จะไม่บอกก่อนสี่ทุ่ม เพราะเธอไม่เชื่อว่าเด็ก ๆ จำเป็นต้องเข้านอนตั้งแต่หนึ่งทุ่ม ด้วยว่านั่นเป็นเวลาที่น่าเล่นสนุกที่สุด คนต่างถิ่นจึงไม่จำเป็นต้องแปลกใจว่าทำไมถึงเห็นเธอเดินเล่นอยู่ในสวนทั้งที่ตะวันตกลับฟ้าไปนานแล้ว และอากาศก็เริ่มเย็น ทอมมีกับอันนิกำลังหลับใหลอยู่บนเตียงไปแล้วด้วยเช่นกัน ทอมมีกับอันนิก็คือใครอย่างนั้นหรือ ว้าว นั่นเป็นเรื่องที่คนต่างถิ่นไม่มีทางรู้ได้เลย! พวกเขาเป็นเพื่อนเล่นของป๊อปี้ที่อยู่ในบ้านหลังข้าง ๆ นะ รู้ไหม! น่าเสียดายที่คนต่างถิ่นไม่ผ่านมาเร็วกว่านี้ ไม่งั้นจะได้เห็นเด็กที่น่ารักและสะอาดสะอ้านมากสองคน การได้เจอเด็กทั้งสองอยู่กับป๊อปี้เป็นเรื่องที่แน่นอนอยู่แล้ว เพราะพวกเขาวิ่งมาหาป๊อปี้ทุกวันและอยู่เล่นด้วยตลอดเวลา เว้นแต่ยามนอน ยามกิน กับยามไปโรงเรียนเท่านั้น เวลาดีก็อย่างนี้ก็คงหลับไปแล้วทั้งสองคน เพราะทอมมีกับอันนิก็มีพ่อกับแม่ และพ่อแม่ที่ไหน ๆ ก็เชื่อว่าการเข้านอนตั้งแต่หนึ่งทุ่มเป็นสิ่งที่ดีสำหรับลูก ๆ

ถ้าคนต่างถิ่นยืนต่ออีกหน่อยเพราะมีเวลามาก

จริง ๆ ก็จะได้เห็นว่าหลังจากบอกรাত্রีสวัสดิ์และเดินไปจากรั้วแล้ว เด็กตัวคนเดียวอย่างป๊ปปี้จะไปไหนเมื่อเธอไม่คิดที่จะเข้านอนเร็ว ๆ นี้จริง ๆ เขาสามารถแอบดูอยู่ตรงข้างเสารั้วได้ แล้วนี่ก็ดูสิ ถ้าป๊ปปี้เกิดอยากทำอะไรที่มักทำเป็นประจำในตอนกลางคืนที่เกิดนึกสนุก เช่น อยากขี่ม้าเล่นขึ้นมา เธอก็จะขึ้นไปบนระเบียงบ้าน แล้วแบกม้าทั้งตัวลงมาด้วยสองแขนทรงพลัง คนต่างถิ่นเป็นได้ขี้ตากันใหญ่และสงสัยว่าอาจฝันไป

“เด็กอะไรกัน” เขาคงถามตัวเอง “ฉันเชื่อแล้วว่าเธอแบกม้าได้! เธอคือเด็กที่ประหลาดที่สุดที่เคยเห็นมาเลย!”

เขาพูดถูกแล้ว ป๊ปปี้เป็นเด็กประหลาดที่สุดที่เคยมีมา อย่างน้อยก็ประหลาดที่สุดในเมืองเล็กๆ แห่งนี้ บางทีในเมืองอื่นๆ อาจมีเด็กประหลาดอย่างนี้บ้างก็ได้ แต่สำหรับที่นี่ไม่มีใครเหมือนป๊ปปี้ ฝูงเท้ายาว และที่เชื่อได้แน่คือ ไม่ว่าที่นี่หรือที่ไหนๆ ในโลก ไม่มีใครแข็งแรงเท่าป๊ปปี้แน่นอน